

høvede at komme ind. Jeg har ikke været i Tvivl om, at der maatte en Lovændring til, og en saadan har jo ogsaa været under Omtale. Den højtærede Minister nævnede, at den kun vilde fremkomme, for saa vidt Partierne kunde blive enige derom, saaledes at den kunde faa Tilslutning. Jeg ved ingen anden Vej at gaa end den, at hvis Ministeren kommer med et Forslag, vil Partierne baade i dette og det andet høje Ting tage Stilling overfor dette Forslag. Men saa meget er sikkert, at ude blandt Befolkningen er der megen Varme for den Tanke, at det unge Mandskab, det 2 Aars Mandskab, kunde afløse ældre Mandskab.

Det glædede mig ligeledes, at den højtærede Minister kunde paa Forhaand svare paa det Andragende, der vil komme fra Lærerforeningen. Alt i alt kan jeg ikke andet end være fuldt tilfreds.

Siden jeg har Ordet, vil jeg gerne, foranlediget ved en Udtalelse af det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne), rette en Henvendelse til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. Her var Tale om Forholdene ved Kalundborg—Aarhus-Ruten. Det, jeg tænker paa, gælder Frederikshavn—Gøteborg-Ruten. Denne Rute er, som bekendt, blevet indskrænket til 3 Ture om Ugen, medens der før var Hverandendags Ture, og det er blevet overladt til Frederikshavns Kommune og Handelsforeningen om muligt at arrangere noget bedre. Jeg tror ikke, det var af Vejen, om den højtærede Minister vilde gøre noget for, at den Rute bedre kunde besørge Trafikken, end den nu, efter hvad der er mig meddelt, er i Stand til.

Godskesen: Der synes at være nogen Forskel paa den højtærede Ministers Opfattelse og min om Premierløjtnant Christensens Skyld. Jeg har imidlertid saavel Stabskrigsrettens som Overkrigsrettens Dom paa min Side. Jeg skal tilføje, at den Paatale for formentlig ubetænksom Udtalelse, som findes i Stabskrigsrettens Dom, som Ministeren citerede, er bortfaldet i Overkrigsrettens Dom, som lyder paa ren og ubetinget Frifindelse. Men sætter man sig paa Ministerens Standpunkt, ja saa rører dog alt det, han har anført, ikke ved den Kendsgerning, at den højtærede Minister har ladet Premierløjtnant Christensen sætte fra sin Kommando blot paa Basis af to anonyme Artikler i et Blad. Det skete, forinden der forelaa noget som helst Forhør eller anden retlig Oplysning; det skete, inden der

forelaa blot en Erklæring fra Premierløjtnant Christensen, blot paa Basis af to anonyme Artikler. Det er efter min Opfattelse et alt for spinkelt Grundlag til at sætte en Officer fra sin Kommando. Jeg haaber, at noget saadant ikke vil blive Tilfældet i Fremtiden.

Rambusch: Der er en Side af denne Sag, som ikke er kommet frem i den Forhandling, den hidtil har været underkastet, et Moment, jeg synes, det er af allerstørste Vigtighed at gøre sig klart, naar man vil have en Mening om denne Sag,

Jeg skal forudskikke den Bemærkning, at jeg ikke kender noget som helst til Premierløjtnant Christensen udover, hvad der klart fremgaar af Krigsretssagens Akter, og, saa vidt mig bekendt, aldrig har set ham. Men jeg vil navnlig appellere til alle ærede Medlemmer, som selv kender til, hvad det vil sige at skulle skaffe sig Lydighed hos et stort Antal Mennesker, enten som Leder af Arbejdere eller som Skolemand eller paa anden Maade. Jeg vil bede dem tænke sig den Situation, at de staar i Mørke, saa at man knap kan se den enkelte Mand overfor — jeg vil ikke sige en Bande, men overfor en Flok paa henvend et Par Hundrede underordnede, som allerede har vist sig u lydige, vist sig skyldige i et ret alvorligt Brud paa Mandstugten, og man staar overfor den Opgave at skulle skaffe Disciplin til Veje. Det er en Pligt, som Manden har, og forsømmer han den, kan det føre til, at denne Afdeling bliver mere og mere indisciplineret, hvilket muligvis, naar den en Gang kommer til at staa overfor en Fjende, vil føre til, at Mandskabet selv kommer til at betale alledyrst, idet de kommer til at lide større Tab, end de ellers vilde komme til at lide. I den uhyre vanskelige Situation staar denne Mand. Det er en Befalingsmand, som er sat til en Kommando, som er en Grad højere end hans normale. Han har da flere Midler til Raadighed; det mest reglementerede, formelt korrekte vil være ganske roligt at mærke sig de værste Urostillere, hvad han meget vel var i Stand til, indberette det og lade dem faa en alvorlig Afstraffelse, hvad Resultatet vilde blive. Det næstskrappeste Middel, og et meget godt Middel til at disciplinere dem, var en skrapere Anvendelse af Øvelser. Det mildeste, han kunde gribe til, var at søge at tale dem til Fornuft ved en Irettesættelse. Nu griber denne Premierløjtnant netop til det mildeste Middel, han taler